

voor hen. Niets was er om de hut te verwarmen. Koude en honger zouden op Kerstdag hun deel zijn. En omdat de arme vrouw dat toch te erg vond, besloot zij te vragen op het kasteel. Zij had nog nooit gebedeld, maar zij zag geen anderen uitweg. Zij keek eerst of haar kinderen wel rustig sliepen en daarna ging zij, bibberend van kou, honger en koorts, naar het kasteel.

Zij wist wel dat de graaf een hardvochtig man was, maar zij meende dat ieder mensch wel medelijden met haar zou hebben. De ophaalbrug was neergelaten opdat de visschers naar de mis in de kapel zouden kunnen gaan, en weldra stond Jane, nat van de sneeuw en uitgeput van het snelle loopen, op het voorplein. Uit een deur in een der hoeken, die wijd openstond, kwamen haar de geuren van gebrad en gebak tegemoet. Onwillekeurig liep zij daarheen; het was de keuken.

Boven een groot vuur werd een heel schaap door de koks om en om gedraaid. Overal siste en knetterde het in de pannen. Een van de koks zag de arme vrouw bij de deur staan en vroeg: „Wat zoek je hier?” Zij stamelde: „Ik wilde graag Mijn kinderen hebben geen eten”

Het antwoord luidde: „Maak maar gauw dat je weg komt. Voor die kletspraatjes hebben we op Kerstavond geen tijd.” En een



ander voegde er aan toe: „Pas [maar op dat de Graaf je niet ziet.”

Maar juist op dat oogenblik ging er een deur aan de andere zijde open, en de graaf trad de keuken binnen, terwijl hij riep: „Zijn jullie nog niet klaar met het eten, luwammesen?”

Hij liep de keuken door tot hij aan de plaats kwam, waar Jane stond, en toen hij haar zag, riep hij: „Wat is dat voor bedelpak? Wat moet dat mensch hier?”

— Heer,” antwoordde een der koks onderdanig „dat is een bedelvrouw, die niet weg wil gaan.”

— Wat zeg je me nou,” tierde de Graaf, „Niet weg willen gaan! Nu nog mooier.”

En hij floot zijn beide bulhonden en hitste die op de ongelukkige vrouw aan, terwijl hij haar toesnauwde:

— Maak dat je weg komt. Ik heb niets met je praatjes te maken. De keuken uit, het voorplein af, en de brug over! En gauw!”

De vrouw nam ijlings de vlucht, een heel eind achtervolgd door de bassende en grommende honden. Toen de kwade dieren eindelijk teruggingen, zag zij dat ze al bij de kapel was, waarvan de deur op een kier stond, en waarin de lichten brandden. Er was verder niemand, en zij sloop binnen om even te rusten en van den schrik en de teleurstelling te bekomen. In een hoek van het koor stond het kribje. De vis-